

Šalyje žinomas psichologas, Eos grupės vadovas Evaldas Karmaza, spalio 21 d. lankėsi Nemunėlio Radviliškio pagrindinėje mokykloje ir diskutavo su visų klasių mokiniais, mokytojais, kaip rasti bendrą kalbą su vaikais, tėvais, mokytojais, kaip valdyti stresą ir emocijas, kaip formuoti teigiamą požiūrį į save ir kitus? Diskutuoju tokiais temomis, laikas neprailgo.

Po diskusijos kalbintas psichologas džiaugėsi augančia pozityvia vyresniųjų klasių mokinių karta, pastebėjo, jog nemažai socialiai apleistų vaikų auga pradinėse klasėse, trūksta psichologinių įgūdžių ir žinių paaugliams.

Psichologas akcentavo, kad šiandieninėje visuomenėje mūsų vaikų mokytojais tapo: visagalis internetas, kompiuteriniai žaidimai, reklamos, spauda, televizija, animaciniai filmai. Vis mažiau laiko šeimoje praleidžiame su vaikais, nes dažnai girdime: „Neturiu laiko“...ir tam yra priežastys. Tėvai, norėdami išlaikyti šeimą, turi nuo ankstauro ryto „plėšytis“, kad uždirbtų šeimai duonos kąsnį, tokiu būdu vis mažiau laiko lieka tarpusavio bendravimui. Nalieka laiko pažiūrėti, ar vaikas paruošė namų darbus, nubėgti į tėvų susirinkimą. Anot amerikiečių psichologų, tėvai per parą su savo vaiku bendrauja 7 min.! „Dažniausiai vaikui reikia ne gero kompiuterio, naujo telefono, ar kito daikto, o dėmesio ir buvimo kartu“, – pabrėžė E. Karmaza. Anot jo, svarbu ir tai, ką paaugliai pasakoja apie savo draugus. „Paauglį labiau formuoja draugai, ne tėvai, ir čia aš negaliu patarti nieko ar tikėtis, kad tėvai daug padarys. Daugiausia įtakos vaikui tėvai daro maždaug iki dvylikos metų, po dvylikos metų tėvai gali tik šiek tiek koreguoti elgesį. Svarbu, ar paauglys tarp bendraamžių mato nors vieną teigiamą pavyzdį“, – tvirtino E. Karmaza. Vaikai gali pasigirti, kiek daug žino apie vieną ar kitą dalyką, bet kai kalbama apie socialinę supratimą, pasirenkamas primityvus ir gyvūniškas sprendimas: kalk, duok, bėk, įžeisk ar pažemink“, – sakė E. Karmaza. Lektorius pastebėjo, kad šiuolaikiniai vaikai iki 18 metų, 16 000 mato žmogžudystės temas, 200 000 smurto atvejų visuomenės informavimo priemonėse. Todėl nenuostabu, kad visuomenė suformuoja neigiamą požiūrį į aplinką. Mes nebemokame spręsti

konfliktų, valdyti įtampas, bendrauti tarpusavyje.

Diskutuodamas su mokytojais specialistas bandė atsakyti į klausimą: ką daryti su tais mokiniais, kurie nenori mokytis, provokuoja mokytojus, juos žemina, agresyviai elgiasi, leidžia sau labai daug? Ką daryti, kad mokytojas šiuolaikinėje visuomenėje jaučiasi nesaugus, nors teigia, kad darbas su vaikais jam patinka? Kaip surasti būdų pailsėti, nesuirzti ir nesusirgti depresija? Kaip apsisaugoti nuo visuomenės pilamo purvo? Kaip formuoti pozityvų požiūrį aplinkiniams? Ką daryti, kad tokie atvejai, kurie įvyko per dailės pamoką, netaptų mokyklos kasdienybe?

Šis susitikimas buvo naudingas visoms pusėms: ir mokiniams, ir mokytojams. Žinoma, naivu būtų tikėtis, kad po vienos paskaitos atmosfera mokykloje pasikeis, patyčių, priekabiavimo mokykloje sumažės arba visai nebeliks. Saugios mokyklos strategijos kūrimas – tai nuolatinis darbas, kuris reikalauja iš Mūsų nemažai jėgų, energijos. Todėl turėtumėte atminti vieną dalyką – tai ne vieno direktoriaus, pavaduotojo, socialinio pedagogo ar klasės auklėtojo atsakomybė. Tai yra VISOS MOKYKLOS BENDRUOMENĖS: tėvų, vaikų, mokytojų, darbuotojų atsakomybė ir bendras tikslas.

